

La pinta / el pinte

(ALDC, II, 263. La pinta)

El llat. cl. PĒCTINE per una dilació de la nasal hauria passat a *PĒNCTINE, variant que explica el cat. ant. i dial. *pinte* (pl. *píntens*) i congèneres romànics com el gascó *pienti*, port. ant. *pentem*, oc. ant. *penche*; algunes localitats nord-occidentals ponentines articulen *pinti*, amb una assimilació a la vocal tònica ([í... e] → [í... i]). *Pinte* és la forma originària, masculina, mantinguda en una part important del cat. nord-occidental, però que a la major part del domini

va canviar de gènere (*pinte* > *pinta*) com ha passat, segons explica Coromines, en altres mots acabats en -INEM (< llat. ORDINE > *orde*, *les ordes*; llat. vg. TERMINE > *terme*, dial. *terma*); d'aquí el canvi a la marca -a de femení (*pinte* → *pinta*), com en els casos de *puça* (< llat. PULICE), *xinxxa* (< llat. CIMICE), dial. *febra* (< llat. FEBRE), dial. *torra* (< llat. TÜRRE). Per a la variació onomasiològica, veg. mapa 177.

